

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, IČ 25899651, se sídlem Jungmannova 32/25, Praha, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti výroku II. rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 4. 2015, č. j. MF-124791/2013/10/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2022, č. j. 10 Af 36/2015-102,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2022, č. j. 10 Af 36/2015-102, **se zrušuje.**
- II. Výrok II. rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 4. 2015, č. j. MF-124791/2013/10/2901-RK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti výroku II. rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 4. 2015, č. j. MF-124791/2013/10/2901-RK, **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 32.684 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Ministr financí výrokem II. rozhodnutí ze dne 20. 4. 2015, č. j. MF-124791/2013/10/2901-RK, podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil výroky I. až VI., VIII. až XXI., XXIII. až XXXIII. rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2013,

č. j. MF-61812/12/2013/34, kterým podle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), byla zrušena zde uvedená rozhodnutí žalovaného, a to v části týkající se povolení žalobkyni k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích na několika adresách statutárního města Chomutova.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 24. 5. 2022, č. j. 10 Af 36/2015-102, zamítl žalobu, kterou byl napaden výrok II. tohoto rozhodnutí ministra financí.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud nepřisvědčil žalobním bodům o nepříkrmomatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a dalších procesních vadách, o porušení § 43 odst. 1 zákona o loteriích, o vadách v procesu notifikace zákona č. 300/2011 Sb., kterým byl novelizován zákon o loteriích, a o rozporu příslušné obecně závazné vyhlášky statutárního města Chomutova o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her (dále jen „OZV“) s vnitrostátním právem. Dále se městský soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobkyně namítla rozpor vnitrostátní právní úpravy s právem Evropské unie. V této souvislosti uvedl, že žalovaný i ministr financí založili svá rozhodnutí na nesprávném předpokladu, že nemohou hodnotit soulad vnitrostátního právního předpisu s unijním právem a v případě jejich rozporu přednostně aplikovat právo Evropské unie. Jelikož však po zevrubném posouzení neshledal OZV rozpornou s unijním právem, uzavřel, že nesprávný názor žalovaného a ministra financí na otázku aplikace práva Evropské unie neměl vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že městský soud byl povinen rozhodnutí o rozkladu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť již v řízení před správními orgány, zejména v doplněních rozkladu ze dne 25. 9. 2014 a ze dne 4. 2. 2015, tvrdila existenci unijního prvku a rozpor OZV s právem Evropské unie, přičemž žalovaný ani ministr financí se těmito otázkami nezabývali s poukazem na nesprávný předpoklad, že nemohou hodnotit soulad vnitrostátního právního předpisu s unijním právem a v případě jejich rozporu aplikovat právní předpis Evropské unie. Namísto toho se městský soud těmito otázkami zabýval, ačkoliv podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatelka odkázala, je na správním orgánu, aby si v případě zjištění o existenci unijního prvku v konkrétní věci sám učinil úsudek o souladu příslušné obecně závazné vyhlášky obce s právem Evropské unie. Nejvyšší správní soud sice v několika svých rozsudcích dovodil, že městský soud nemusel rušit rozhodnutí správního orgánu jen proto, že neprovedl důkazy o existenci unijního prvku, nicméně se tak stalo v případech, kdy mu byla ve zrušujícím rozsudku vydaném v řízení o kasační stížnosti uložena povinnost zkoumat existenci unijního prvku, nebo rozhodoval v jiné specifické procesní situaci. Při ústním jednání byl městský soud upozorněn na ustálenou rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu k otázce nutnosti v uvedených případech zrušit žalobou napadené

pokračování

rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, avšak městský soud se s touto argumentací ve svém rozsudku nijak nevypořádal. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem, který považuje za správný a řádně odůvodněný. Dále uvedl, že postup nastíněný v kasační stížnosti nebyl jedinou ani z hlediska procesní ekonomie a značného časového odstupu od vydání žalobou napadeného rozhodnutí nejvýhodnější možností, jak mohl městský soud v dané věci postupovat. O existenci unijního prvku a souladu OZV s právem Evropské unie totiž mohl rozhodnout podle § 77 odst. 2 s. ř. s. i sám v rámci principu plné jurisdikce, jak vyplývá z několika rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která citoval. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ačkoliv z jejího obsahu je zřejmé, že ji podala jen kvůli vadě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uvedené v písmenu d) tohoto ustanovení. Stěžovatelka totiž jen namítla, že se žalovaný ani ministr financí nezabývali souladem OZV s unijním právem a městský soud tuto otázkou sám posoudil namísto zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, platí, že přezkoumal-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí.

[8] V rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, který byl vydán ve věci stejných účastníků řízení, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

[8] Zásada přednosti unijního práva ukládá soudu členského státu povinnost, aby v co možná největším rozsahu vykládal vnitrostátní právo v souladu s unijním právem. Není-li takový výklad možný a je-li vnitrostátní norma v rozporu s ustanovením unijního práva, které má přímý účinek, má soud povinnost v rámci sporu, který mu byl předložen, takovou normu vnitrostátního práva neaplikovat. Tato povinnost však není omezena jen na soudy. Jak již Soudní dvůr EU mnohokrát rozhodl, se vztahuje na všechny orgány členského státu EU, včetně správních orgánů [rozsudky SDEU 103/88, Fratelli Costanzo, EU:C:2008:78, bod 33, C-224/97, Ciola, EU:C:1999:212, body 29-30 a 34 (odkazující přímo na předchůdce dnešního čl. 56 SFEU), a C-198/01, Consorzio Industrie Fiammiferi, EU:C:2003:430, bod 49; z novější judikatury potvrzující tuto „Costanzo povinnost“ např. rozsudky velkého senátu SDEU ve věcech C-378/17, Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána, EU:C:2018:979, bod 38, C-274/14, Banco Santander, EU:C:2020:17, bod 78, a ve spojených věcech C-924/19 a C-925/19, FMS a další, EU:C:2020:367, bod 183].

[9] Opačný závěr by vedl k nelogickému důsledku. Na jednu stranu by totiž bylo možné se o unijní právo opírat v soudním přezkumu správních rozhodnutí, na druhou stranu

by to samé nebylo možné právě ve správním řízení, které vedlo k vydání soudem přezkoumávaného rozhodnutí (103/88, Fratelli Costanzo, bod 31, srov. také stanovisko generálního advokáta v téže věci, EU:C:1989:166, body 30-35).

[10] *K tomu, že povinnost neaplikovat české právo pro rozpor s unijním právem se vztahuje i na správní orgány, se po přistoupení ČR do EU přihlásily i správní soudy [srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2006, čj. 3 Azs 259/2005 - 42, č. 977/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 Afs 53/2009 - 63, č. 1986/2010 Sb. NSS, věc HAWK REAL, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2007, čj. 15 Ca 184/2006 - 42, č. 1359/2007 Sb. NSS]. Na uvedené navázala i novější judikatura, např. v rozsudcích týkajících se darovací daně z přidělených emisních povolenek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 9. 7. 2015, čj. 1 Afs 6/2013 - 184, č. 3293/2015 Sb. NSS, věc ŠKO-ENERGO, body 70-71 a 80-82, nebo ze dne 19. 11. 2020, čj. 1 Afs 101/2019 - 75, věc Veolia Energie ČR, bod 88).*

[11] *Přímo k obecně závazným vyhláškám regulujícím provozování loterií a jiných podobných her NSS tyto závěry zopakoval nedávno: „v případě, kdy je obecně závazná vyhláška obce stanovíci přípustnost, rozsah a jiné modalities provozování sázkových her a jiných podobných her podle zákona o loteriích podkladem pro správní rozhodnutí ve věci povolení takové hry, je na správním orgánu, který o věci rozhoduje, aby si, pokud zjistí, že se v dané konkrétní věci vyskytuje unijní prvek, sám a z úřední povinnosti učinil úsudek o tom, zda podkladová vyhláška je v souladu s právem EU“ (rozsudky NSS v jiných, avšak obdobných věcech téže žalobkyně: ze dne 26. 2. 2021, čj. 2 As 325/2016 - 46, bod 38, ze dne 19. 3. 2021, čj. 5 As 177/2016 - 161, bod 67, ze dne 21. 5. 2021, čj. 5 As 159/2019-49, bod 33).*

[12] *Článek 56 SFEU, se kterým je podle žalobkyně obecně závazná vyhláška města Litvínov v rozporu, má navíc přímý účinek (srov. již rozsudek SDEU 33/74, Van Binsbergen, EU:C:1974:131, body 24 a 27) a v případě potřeby proto může „sloužit“ k nepoužití obecně závazné vyhlášky (např. rozsudek velkého senátu C-573/17, Poptawski, EU:C:2019:530, bod 68).*

[13] *NSS upozorňuje, že jednorázové posouzení souladu vyhlášky s právem EU (a její případné nepoužití v řízení podle § 43 zákona o loteriích) v konkrétní věci není to samé jako přezkum obecně závazných vyhlášek Ústavním soudem s možností tyto vyhlášky zrušit podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy. Ani postavení Ministerstva financí v nynější věci není shodné s postavením Ministerstva vnitra podle § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Sám SDEU rozlišuje „mezi pravomocí nepoužít ustanovení vnitrostátního práva odporujícího unijnímu právu v konkrétním případě a mezi pravomocí takové ustanovení zrušit, jež má širší účinek zbavující toto ustanovení veškeré platnosti.“ Unijní právo naopak nechává na členských státech, aby samy určily, které soudy či jiné orgány mají mít pravomoc zrušit takový předpis (rozsudek C-378/17, Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána, body 33 a 34).*

[14] *NSS uznává, že incidenční posouzení, zda je obecně závazná vyhláška v souladu s právem EU, a její případné nepoužití nemusí být pro stěžovatele jako správní orgán „denním chlebem“. V situacích bez přítomnosti unijního prvku ostatně bude platit přesně to, co*

pokračování

stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, tedy že mu posouzení zákonnosti obecně závazné vyhlášky nepřísluší (což je právě situace, se kterou pracoval NSS ve stěžovatelem citovaném rozsudku ze dne 22. 5. 2019, čj. 9 As 323/2017-61, věc NET and GAMES, kde ani nikdo netvrdil existenci unijního prvku; viz blíže body 31-33 cit. rozsudku).

[15] Na druhou stranu pravomoc v konkrétní věci neaplikovat pravidlo domácího práva, které je v rozporu s unijním právem, vyplývá přímo z unijního práva. To fakticky určuje nejenom k jakému výsledku má jeho zohlednění vést, ale i jakým způsobem má být takový výsledek dosažen (srov. již klasický rozsudek 106/77, Simmenthal, EU:C:1978:49, bod 17, a navazující judikatura).

[16] Ze zásady přednosti unijního práva plyne, že správní orgány mají zajistit plný účinek unijního práva, aniž musí nejprve žádat o odstranění tohoto vnitrostátního pravidla legislativní cestou nebo jakýmkoliv jiným ústavním postupem či na toto odstranění čekat. Jakékoli ustanovení vnitrostátního právního řádu nebo jakákoli legislativní, správní nebo soudní praxe, která by tomuto postupu při aplikaci práva EU bránila, by byla v rozporu se samotnou povahou unijního práva (C-378/17, Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána, body 35-36 a judikatura tam citovaná).

[9] S právním názorem vysloveným v tomto judikátu a v něm odkazovaných soudních rozhodnutích se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i pro účely nyní posuzované věci a neshledává žádný důvod se od nich odchýlit. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem konstatuje, že výklad žalovaného, podle něhož nebyl stejně jako ministr financí ve správním řízení oprávněn posoudit soulad OZV s unijním právem, není správný.

[10] Zbývá tedy posoudit, zda městský soud pochybil, když si o této otázce učinil úsudek sám, aniž by ji nejprve posoudil ministr financí v dalším řízení po zrušení jeho rozhodnutí na základě správní žaloby.

[11] Nutnost zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení za situace, kdy ve správním řízení nebyl řešen soulad příslušné obecně závazné vyhlášky obce regulující provozování loterií a jiných podobných her s unijním právem, dovodil Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37. V dalším svém rozsudku ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018-75, který se také týkal rozhodnutí o zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her stěžovatelce, Nejvyšší správní soud uvedl, že se „žalovaný ani městský soud přezkoumatelně a věcně správně nevypořádali s některými z klíčových aspektů posuzované věci, přičemž městský soud namísto toho, aby rozhodnutí ministra pro uvedené vady řízení zrušil, žalobu zamítl. Napadený rozsudek je tedy nutné zrušit, přičemž zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí ministra a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť stěžovatel namítal rozpor obecně závazné vyhlášky s právem EU již v průběhu správního řízení, přičemž v doplnění rozkladu tvrdil přítomnost zcela konkrétního unijního prvku

a označil důkazy k jeho doložení, byl to tedy již nejpozději ministr, kdo se měl touto argumentací řádně zabývat, a případně i posoudit, zda má žalovaný v daném správním řízení zahájeném z moci úřední povinnost náležitě zjistit skutkový stav k otázce přítomnosti unijního prvku, či zda ministru v provedení předložených důkazních návrhů brání § 82 odst. 4 správního řádu“. K témuž závěru o nutnosti posouzení evropského práva ve vztahu k vnitrostátnímu předpisu upravujícímu regulaci hazardu již v řízení před správními orgány dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2022, č. j. 7 As 353/2021-25, a v několika jím citovaných judikátech.

[12] V dané věci stěžovatelka v řízení před žalovaným a ministrem financí namítala rozpor OZV s unijním právem. V doplněních rozkladu ze dne 25. 9. 2014 a 4. 2. 2015 pak uvedla, že ve vztahu k zákonu o loteriích a OZV nejsou splněny požadavky na omezení provozování loterií stanovené v právu Evropské unie, neboť tato omezení se nezakládají na objektivních, nediskriminačních, předem známých a odpovídajícím způsobem zveřejněných kritériích, nejsou nezbytná, přiměřená ani odůvodněná naléhavým veřejným zájmem, nejsou způsobila zaručit uskutečnění cílů, jichž se Česká republika a statutární město Chomutov dovolávají, a překračují meze toho, co je nezbytné pro dosažení takových cílů. Také splněním některých z těchto požadavků se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval, z čehož je zřejmé, že se jednalo o podstatné aspekty z hlediska souladu OZV s unijním právem. Proto bylo nezbytné, aby se těmito námitkami zabývaly prvotně správní orgány, které to však odmítly učinit s poukazem na svůj nesprávný názor o nemožnosti takto postupovat. Za této situace bylo namísto žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení za účelem posouzení uvedené problematiky. Opačný postup by totiž znamenal, že by se v žalobním přezkumném řízení posuzovala prvně otázka podstatná z hlediska zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her, čímž by městský soud nepřípustně nahrazoval činnost správního orgánu. Stěžovatelkou zmíněná opačná judikatura Nejvyššího správního soudu představovaná kupříkladu rozsudkem vydaným ve věci sp. zn. 6 As 227/2021, v níž došlo jen k vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, není skutečně přílehavá, neboť ta řešila specifické procesní situace, kdy nebyl postaven najisto skutkový základ unijního prvku, a proto nebylo zřejmé, zda je vůbec třeba posuzovat soulad příslušných obecně závazných vyhlášek obcí upravujících regulaci hazardu s právem EU, nebo kdy Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku přímo zavázal městský soud, aby se zabýval otázkou souladu takového právního předpisu obce s unijním právem. V posuzované věci je však situace odlišná, neboť v ní nebyla existence unijního prvku správními orgány zpochybněna a tyto pouze odmítly se zabývat souladem OZV s právem EU s poukazem na nedostatek pravomoci tak učinit, a proto je zapotřebí, aby tato otázka byla prvotně vyřešena v dalším správním řízení. Za této situace není možné, aby ji nejprve posuzoval městský soud na základě principu plné jurisdikce, jehož se dovolával žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[13] Lze tedy shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí je ohledně posouzení souladu OZV s unijním právem nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto pokud se jím městský soud v tomto směru zabýval, je nepřezkoumatelný i jeho rozsudek. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak byl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[14] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož by městský soud v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl. Proto podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí ministra financí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ministr financí tedy v dalším řízení náležitě posoudí soulad OZV s evropským právem a učiní další úkony, pokud taková potřeba vyjde najevo.

[15] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatelka má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[16] Důvodně vynaložené náklady řízení tvoří zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, celkem 8.000 Kč, a dále odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování advokátem.

[17] Odměna za zastupování byla určena podle § 11 odst. 1 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za šest úkonů právní služby po 3.100 Kč poskytnutých stěžovatelce v řízeních před oběma správními soudy (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, dvojí doplnění žaloby, vyjádření k usnesení soudu o pokračování v řízení a podání kasační stížnosti), celkem 18.600 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených šesti úkonů, celkem 1.800 Kč. Zástupce stěžovatelky prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 4.284 Kč, tj. 21 % z částky 20.400 Kč, jak vyplývá z § 57 odst. 2 s. ř. s.

[18] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky tedy činí 32.684 Kč, a proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit úspěšné stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě tuto částku k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2023

JUDr. Jiří Palla

předseda senátu